

iber:Camera

orquestra gürzenich
de colònia

christiane karg
soprano

andrés oro-zco-estrada
director

wagner
strauss
mahler

diumenge, 17 de maig del 2026, 19 h
auditori de girona - sala montsalvatge

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casàs**

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Anna Irina Russell

Neix en l'aire la primera flor

Museu Can Mario

06.06—22.11.2026

Plaça de Can Mario, 7, Palafrugell

www.fundaciovilacasas.org

Richard Wagner

(1813 - 1883)

L'holandès errant, WWV 63 (1840 - 41)

Obertura

Richard Strauss

(1864 - 1949)

Capriccio, Op. 85 (1940 - 41)

Escena final

Gustav Mahler

(1860 - 1911)

Simfonia núm. 1 en re major (1884 - 88)

I. (I). Langsam. Schleppend

III. (II). Kräftig, bewegt, doch nicht zu schnell

IV. (III). Feierlich und gemessen, ohne zu schleppen

V. (IV). Stürmisch bewegt

duració aproximada del concert: 120 minuts (pausa inclosa)

Orquestra Gürzenich de Colònia

L'Orquestra Gürzenich, fermament arrelada a Colònia però oberta al món, destaca per les seves interpretacions avantguardistes, els seus programes innovadors i una àmplia oferta que transcendeix les sales de concerts. És una de les orquestres líders a Alemanya, tant en l'àmbit simfònic com en l'operístic, i posseeix una tradició que ha marcat la història de la música com poques altres.

Fundada el 1827 per la Concert-Gesellschaft Köln, la seva història es remunta a l'activitat musical medieval de la ciutat. Des de 1888, és l'orquestra oficial de la ciutat de Colònia i delecta més de 100.000 assistents en els seus aproximadament 50 concerts per temporada a la Kölner Philharmonie. Així mateix, actua com a l'orquestra de l'Òpera de Colònia en prop de 160 representacions anuals.

Els seus directors honoraris són Günter Wand (titular entre 1946-1974) i Dmitrij Kitajenko. A partir de la temporada 2025/26, Andrés Orozco-Estrada assumirà el càrrec de Gürzenich-Kapellmeister designat i Director General de Música de la Ciutat de Colònia.

L'orquestra s'enorgulleix del seu il·lustre passat: obres mestres del repertori romàntic de Johannes Brahms, Richard Strauss i Gustav Mahler van ser estrenades per l'Orquestra Gürzenich. Avui dia, aquest llegat serveix d'estímul perquè l'orquestra i els seus directors tendixin ponts cap a la música actual, mantenint una impressionant llista d'importants estrenes mundials.

Prop de 150 músics internacionals de primer nivell posen la seva ànima en allò que defineix la formació: una orquestra de la més alta exigència i amb possibilitats expressives il·limitades.

Amb entusiasme i sense por de trencar barreres, l'orquestra surt habitualment de les sales de concerts tradicionals per inspirar la societat de manera creativa. A través d'actuacions en residències de gent gran i llars d'infants, tallers, concerts escolars i ofertes com l'"abonament familiar", l'orquestra acostua la música a una gran varietat de públics. Iniciatives com l'Orquestra de Ciutadans de Colònia i el Cor de Ciutadans de Colònia conviden a la participació activa juntament amb els seus músics. Naturalment, l'orquestra també té una forta presència digital a través de les seves retransmissions en directe GO Plus, podcasts i vídeos. Els seus nombrosos CD guardonats permeten al món experimentar la seva singularitat com a ambaixadora cultural de la ciutat de Colònia.

Des de la temporada 2023/24, l'Orquestra Gürzenich és una de les tres orquestres residents del Concertgebouw de Bruges, juntament amb la London Philharmonic Orchestra i la Rotterdam Philharmonisch Orkest.

Andrés Orozco-Estrada

Energia, elegància i un esperit carismàtic excepcional defineixen la personalitat musical d'Andrés Orozco-Estrada.

A partir de la temporada 2025/26, assumeix el càrrec de GMD de la ciutat de Colònia i Gürzenich Kapellmeister. En la seva temporada inaugural se centrarà en la tradició romàntica de l'orquestra, que al llarg de la seva història ha estrenat moltes obres importants de Brahms, Mahler i Richard Strauss. A l'Òpera de Colònia dirigirà, entre altres obres, Manon Lescaut de Puccini i Le nozze di Figaro de Mozart. Així mateix, continua el seu treball amb l'Acadèmia Kronberg i ajuda a promoure les carreres de joves i talentosos músics a Colònia a través d'un concurs internacional per a compositors.

Després d'una meravellosa col·laboració amb l'Orchestra Sinfonica Nazionale della Rai el maig de 2022, Andrés Orozco-Estrada va ser nomenat el seu nou director titular a partir de la temporada 23/24. Durant la temporada 25/26, els seus compromisos el portaran més enllà de Colònia i Torí a sales de concerts de tot el món, on treballarà amb distingits artistes internacionals. Andrés Orozco-Estrada va debutar aquest estiu al Festival de Tanglewood i va tornar al Festival de Lucerna. També va ser artista resident al Festival de Música de Rheingau, on va presentar tres programes diferents.

Altres aparicions com a director convidat durant la temporada inclouen concerts amb l'Orquestra Tonhalle de Zuric, l'Orquestra Gewandhaus de Leipzig, l'Orquestra Concertgebouw d'Amsterdam, l'Orquestra de París, l'Orquestra Simfònica de San Francisco i l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles. A més, dirigirà el concert de Cap d'Any amb la Staatskapelle de Dresden, que es retransmetrà en directe per la televisió alemanya. Andrés Orozco-Estrada va ser director musical de l'Orquestra Simfònica de Houston entre 2014 i 2022, director principal de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Hessen (hr) de 2014 a 2021 i director principal de l'Orquestra Simfònica de Viena de 2020 a 2022.

Entre els teatres d'òpera internacionals en què ha actuat es troben les Òperes Estatals de Viena, Berlín i Dresden, així com La Scala de Milà, mentre que entre les principals orquestres que ha dirigit es troben les Filharmòniques de Berlín, Viena, Londres i Nova York, així com l'Orquestra Simfònica de Boston i, a Àsia, l'Orquestra Simfònica NHK i la Filharmònica de Hong Kong.

Andrés Orozco-Estrada va néixer a Medellín, Colòmbia, i va començar a estudiar violí en la seva joventut primerenca, passant a la direcció als quinze anys. El 1997 va començar els seus estudis a la Universitat de Música i Arts Escèniques de Viena, on és professor de direcció orquestral des de 2022.

Christiane Karg

Nascuda a Feuchtwangen (Baviera), la soprano Christiane Karg va completar els seus estudis a la Universitat Mozarteum de Salzburg amb Heiner Hopfner i a la classe de lied de Wolfgang Holzmaier. Durant la seva formació, va ser guardonada amb la Medalla Lilli Lehmann per la seva mestria en interpretació operística i, abans de finalitzar els seus estudis, va realitzar el seu aclamat debut al Festival de Salzburg.

Christiane Karg ha interpretat els rols més cèlebres del seu fach, havent actuat al Royal Opera House Covent Garden i a l'Opéra National de Paris com a Pamina; a la Lyric Opera de Chicago i el Metropolitan de Nova York com a Susanna; a La Scala de Milà com a Sophie i Euridice; a la Wiener Staatsoper com a Mélisande; a la Staatsoper d'Hamburg com a Pamina, Mélisande, Daphne i Contessa; a la Staatsoper de Berlín com a Micaëla; i a la Bayerische Staatsoper com a Pamina, Blanche (Dialogues des Carmélites) i Fiordiligi. Com a artista resident al Musikverein de Graz, Karg es va presentar per primera vegada com a Rosalinde en una versió de concert de Die Fledermaus (Johann Strauss), i va debutar amb gran èxit en el rol de Rusalka a l'òpera homònima de Dvořák a la Staatsoper de Berlín.

La soprano és igualment sol·licitada a les sales de concerts internacionals. La seva trajectòria inclou col·laboracions amb directors de la talla d'Ivor Bolton, Herbert Blomstedt, Riccardo Chailly, Christoph Eschenbach, Andrés Orozco-Estrada, Iván Fischer, Daniel Harding i Nikolaus Harnoncourt, entre d'altres. Aquestes aliances han donat lloc a projectes amb les orquestres més prestigioses del món, com les Filharmòniques de Viena i

Berlín, la Gewandhaus de Leipzig, la Staatskapelle de Dresden, la Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks i moltes altres.

Karg manté una profunda passió pel lied i la música de cambra, havent realitzat recentment diversos recitals juntament amb l'Arís Quartet. És convidada habitual a la Schubertiade de Hohenems i Schwarzenberg, així com al Wigmore Hall de Londres, on va ser artista resident a la temporada 2019/2020. Ha ofert nombrosos recitals al Musikverein i el Konzerthaus de Viena, la Pierre Boulez Saal de Berlín i el Festival de Salzburg.

Fora dels escenaris, és la creadora i directora de la seva pròpia sèrie de concerts a la seva ciutat natal, el festival KunstKlang, i lidera el projecte educatiu "Be part of it! - Music for All". Per la seva tasca, ha rebut el Premi Brahms de la Societat Brahms de Schleswig-Holstein, el Premi de Cultura de Baviera en la categoria d'arts i l'Ordre del Mèrit de Baviera.

La seva discografia és extensa i premiada. El 2017 va llançar el seu aclamat CD en solitari Parfum (Berlin Classics). Ha rebut el premi Echo Klassik per la seva gravació de Le nozze di Figaro sota la direcció de Yannick Nézet-Séguin, així com pels seus àlbums Scene! i Verwandlung - Lieder eines Jahres. Actualment, com a artista exclusiva de Harmonia Mundi, ha publicat la Novena Simfonia de Beethoven amb Pablo Heras-Casado i l'àlbum de lieder de Mahler titulat Erinnerung. Les seves gravacions més recents inclouen la Segona Simfonia de Mahler amb Semjon Bychkov i La Creació de Haydn amb Marek Janowski.

Tres camins del Destí

La vetllada d'avui ens proposa un recorregut per l'evolució del postromanticisme germànic: des de l'energia oceànica del jove Wagner, passant per la mirada simpàtica i irònica del veterà Richard Strauss, culminant en el naixement del món sonor interior i alhora èpic de Mahler.

El programa s'obre amb l'obertura de L'Holandès errant, la pàgina que va marcar el punt d'inflexió on Richard Wagner va deixar enrecre les convencions del passat amb les quals s'havia forjat, per abraçar ja una personalitat pròpia pel camí de la consolidació del drama musical del futur. Inspirada durant una travessa tempestuosa viscuda pel mateix compositor pel Mar del Nord, aquesta música és una pintura sonora del destí del protagonista enmig de l'oceà en tota la seva fúria. Des del primer compàs, sentim el leitmotiv de l'Holandès construït com una fanfàrria ancestral i amenaçadora. L'orquestra desplega aquí tot el seu múscul sonor, recreant l'onatge incessant de la corda, que ens va submergint en la maledicció de l'Holandès, condemnat a navegar eternament. Però enmig de la tempesta, apareix el tema de Senta, i amb ell la idea de la redempció a través de l'amor, introduïda pel corn anglès. Aquesta obertura no és només una introducció al drama, sinó un resum comprimit del conflicte wagnerià: l'eterna lluita entre el turment del destí i la necessitat de pau.

D'un Wagner jove i impetuós passem a un Richard Strauss en plena maduresa reflexiva. Capriccio, estrenada el 1942 durant la Segona Guerra Mundial, va ser la seva darrera òpera, subtítolada "Una peça de conversa per a música". Clemens Krauss i el mateix Strauss van escriure el llibret alemany, però la gènesi l'hem de buscar a la dècada de 1930 de la mà de Stefan Zweig (que morirà aquell mateix any 1942). També de Joseph Gregor, que va desenvolupar encara més la idea uns anys més tard. Després el mateix Strauss la va assumir, però finalment Clemens Krauss va completar la major part del llibret final. Strauss estava convençut que aquesta òpera era un producte destinat només a "sibarites culturals", percepció que va quedar ràpidament desmentida per l'èxit del dia de l'estrena, feta al Teatre Nacional de Múnic el 28 d'octubre

de 1942. L'obra planteja un dilema estètic: què és més important en una òpera... la paraula (el poeta) o la música (el compositor)? A l'escena final, la comtessa Madeleine es queda sola al saló del seu castell, meditant sobre l'elecció impossible entre els seus dos pretendents. La comtessa no resol el dilema. Amb una elegància suprema, l'escena es tanca amb un solo de trompa que evoca la impossibilitat d'una resposta definitiva. Per a Strauss, la resposta és l'obra mateixa, és a dir, el destí és la unió indissoluble on música i paraula es necessiten per existir.

La Simfonia núm. 1 en re major, coneguda encara avui com a "Simfonia Tità", és una de les obres més fascinants dels inicis de Gustav Mahler, no només pel seu llenguatge sonor — ja inequívocament propi—, sinó també pel ric entramat d'anècdotes i context personal que l'envolta. Escrita entre 1884 i 1888, l'obra reflecteix un jove compositor que encara lluita per consolidar-se en un món musical dominat pels grans noms de finals de segle. Mahler, que en aquell moment treballava principalment com a director d'orquestra, compaginava la creació amb una vida marcada per trasllats constants, conflictes institucionals i una profunda introspecció vital. Una de les anècdotes més citades és la de l'estrena a Budapest el 1889, on l'obra — que Mahler encara considerava un "poema simfònic"— va generar reaccions gelides. El públic i la crítica van quedar desconcertats per l'audàcia formal i l'heterogeneïtat estilística de la partitura. Mahler va sortir profundament afectat per aquell fracàs; però la seva determinació a revisar i millorar l'obra en diverses ocasions mostra el seu perfeccionisme obsessiu i la voluntat d'esculpir una veu pròpia. De fet, la Simfonia Tità no obtindria el reconeixement generalitzat fins dècades més tard, quan el llenguatge mahlerià començaria a ser entès i celebrat. En el pla personal, la simfonia sorgeix en un període d'experimentació d'una forta connexió amb la natura i amb el pensament filosòfic tant de Schopenhauer com, sobretot, de Jean Paul (pseudònim de Johann Paul Friedrich Richter). Va ser precisament d'una novel·la d'aquest últim —Titan— d'on Mahler va extreure el sobrenom de la simfonia. Malgrat això, va acabar retirant-lo en revisions posteriors perquè no volia que l'obra fos interpretada com una "simfonia programà-

tica” en sentit estrict. Tanmateix, el seu desig de donar pistes narratives als oients és innegable: les primeres versions inclouen un programa extens que suggeria una mena de trajecte vital, des de la joventut ingènua fins a la superació heroica. Pel que fa al component programàtic, cadascun dels moviments conté elements extramusicals que han sobreviscut al llarg de les interpretacions. El primer moviment, que comença amb una atmosfera d’albada, creada per sons llunyans i naturals, s’inspira clarament en la relació íntima de Mahler amb el paisatge. El segon, un Ländler robust i terrenal, evoca el món rural i els records d’infantesa. El tercer és potser el més singular: una marxa fúnebre basada en la cançó infantil “Frère Jacques”, transformada aquí en mode menor. Mahler va explicar que s’inspirava en un gravat popular que mostrava un funeral d’animals, una escena alhora grotesca i tendra que encaixa en l’humor negre que sovint caracteritza la seva música. Finalment, el contundent moviment conclusiu travessa una tempesta emocional que culmina amb una mena de triomf lluminós: una metàfora del destí, amb el pas per la crisi i la seva superació. En aquest equilibri entre evocació autobiogràfica, ironia, paisatge emocional i arquitectura simfònica, la Simfonia núm. 1 revela un Mahler que desplega la seva identitat artística creant una obra monumental i profundament humana.

Joan Vives, divulgador musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el patrocini de

amb el suport de

amb la col·laboració de

mitjans col·laboradors

ibercamera col·labora amb

iber:Camera

21a temporada - 2026 / 2027

tercera de mahler
rèquiem de fauré
setena de bruckner
concert de sibelius
rhapsody in blue
l'emperador
agnus dei de barber
cançons de bernstein i gershwin
àries de vivaldi
il trionfo del tempo
concert per a orquestra

t. 93 317 90 50

www.ibercameragirona.cat